

ΛΟΓΟΣ ΚΑΤΗΧΗΤΗΡΙΟΣ
ΕΠΙ Τῆ ΕΝΑΡΞΕΙ
ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗΣ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΗΣ

+ Β Α Ρ Θ Ο Λ Ο Μ Α Ι Ο Σ
ΕΛΕΩ ΘΕΟΥ
ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ - ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ
ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ
ΠΑΝΤΙ ΤΩι ΠΛΗΡΩΜΑΤΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ,
ΧΑΡΙΣ ΕΙΗ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗ
ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ ΚΑΙ ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ,
ΠΑΡ' ΗΜΩΝ ΔΕ ΕΥΧΗ, ΕΥΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΣΥΤΧΩΡΗΣΙΣ

* * *

Τιμώτατοι ἀδελφοί καί προσφιλέστατα τέκνα ἐν Κυρίῳ,

Δοξάζομεν τόν ἐν Τριάδι Θεόν, τόν ἀγαγόντα ἡμᾶς ἐν Ἐκκλησίᾳ καί πάλιν εἰς τήν πάνσεπτον καί εὐλογημένην περίοδον τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, εἰς τό στάδιον τῆς σωματικῆς καί πνευματικῆς γυμνασίας καί τῶν ἀσκητικῶν ἀγῶνων, διά νά προετοιμασθῶμεν χριστοπρεπῶς καί νά πορευθῶμεν ἐν ταπεινώσει πρὸς τήν Ἁγίαν καί Μεγάλην Ἑβδομάδα καί τήν ζωηφόρον Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου.

Ἡ ἀσκησις δέν εἶναι, βεβαίως, χαρακτηριστικόν μόνον τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, οὔτε μόνον ὑπόθεσις καί καθῆκον τῶν μοναστῶν, οὔτε ἀποτέλεσμα ἔξωθεν ἐπιρροῶν ἐπί τοῦ χριστιανικοῦ ἤθους, παρείσακτον δηλαδή στοιχείον εἰς τήν εὐσέβειάν μας. Ὁ ἀσκητισμός ἀνήκει εἰς τόν πυρῆνα τῆς χριστιανικῆς ὑπάρξεως καί τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας. Ἀποτελεῖ κλησιν τοῦ Χριστοῦ πρὸς τοὺς πιστοὺς καί μαρτυρίαν τῆς σωστικῆς παρουσίας Του εἰς τήν ζωὴν μας. Δέν ἀπευθυνόμεθα οἱ πιστοὶ εἰς ἓνα Θεόν ἀπρόσωπον καί ἀπρόσιτον, ἀλλά εἰς τόν σαρκωθέντα Λόγον, τόν ἀποκαλύψαντα τήν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ καί Πατρός καί τήν κοινωνίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τό πλήρωμα τῆς χάριτος καί τῆς ἐλευθερίας. Ἐν τῇ ἐννοίᾳ ταύτῃ, ἡ πλήρης θείων εὐλογιῶν καί ἰδιαιτέρων βαθέων βιωμάτων Ἁγία καί Μεγάλη Τεσσαρακοστή, παραμένει δυναμικὴ ἔκφρασις καί ἀποκάλυψις τοῦ πλούτου καί τῆς ἀληθείας συνόλου τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς.

Τίποτε εἰς τήν ζωὴν τῶν πιστῶν δέν εἶναι ἀποσπασματικόν καί αὐτοσκοπός. Ἡ ἐν Χριστῷ ζωὴ εἶναι ὀλιστική καί ἀδιαίρετος. Μετάνοια, ταπεινοφροσύνη, προσευχή, νηστεία, ἔργα εὐποιΐας, εἶναι ἀλληλένδυτα καί προσανατολίζουσιν τόν πιστόν εἰς τήν Εὐχαριστίαν τῆς Ἐκκλησίας, τό ἐσχατολογικόν μυστήριον τῆς Βασιλείας. Οἱ ἀσκητικοὶ ἀγῶνες εἶναι ἡ ἀρχή, ἡ «στενὴ πύλη», ἡ ὁποία μᾶς ὀδηγεῖ εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων. Δέν ὑπάρχει εἰς τήν Παράδοσίν μας «ἀσκησις διὰ τήν ἀσκησιν». Ὁ ἀσκητισμός εἶναι πάντοτε πορεία, καί ὀλοκληρῶνεται ὅταν ἐκκλησιαστικοποιηθῇ, ὅταν μᾶς ὀδηγήσῃ εἰς

τήν κοινωνίαν τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων, διά τῆς ὁποίας ἐνσωματωνόμεθα εἰς τήν κίνησιν τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὰ Ἐσχατα. Ὑπενθυμίζομεν τό παράδειγμα τῆς τιμωμένης κατά τήν Ε΄ Κυριακὴν τῶν Νηστειῶν Ὁσίας Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας, ἡ ὁποία, μετὰ ἀπὸ τεσσαράκοντα ἔτη σκληρᾶς ἀσκήσεως καὶ ἀδιαλείπτου προσευχῆς, ἐπεδίωξε τήν μετάληψιν τοῦ Σώματος καὶ τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Ἁγίου Ζωσιμᾶ, ἐν ἐπιγνώσει ὅτι ἡ Θεία Κοινωνία εἶναι ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς καὶ φάρμακον ἀθανασίας. Καὶ ἡ Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας (Κρήτη, 2016), ἡ ὁποία ἀπεκάλεσε τήν νηστείαν «μέγα πνευματικὸν ἀγώνισμα» καὶ «τήν κατ' ἐξοχὴν ἔκφρασιν τοῦ ἀσκητικοῦ ιδεώδους τῆς Ὁρθοδοξίας», τονίζει ὅτι «ἡ ἀληθὴς νηστεία ἀναφέρεται εἰς τήν καθ' ὅλου ἐν Χριστῷ ζωὴν τῶν πιστῶν καὶ κορυφοῦται διά τῆς συμμετοχῆς αὐτῶν εἰς τήν θεϊαν λατρείαν καὶ ἰδίᾳ εἰς τό μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας» (*Ἡ σπουδαιότης τῆς νηστείας καὶ ἡ τήρησις αὐτῆς σήμερον*, § 1 καὶ 3).

Δέν νοεῖται Ὁρθόδοξος πνευματικότης ἄνευ μετοχῆς εἰς τήν Θεϊαν Εὐχαριστίαν, διά τῆς ὁποίας οἱ πιστοὶ καθιστάμεθα ἐν σῶμα, κοινωνία προσώπων, κοινότης ζωῆς, μέτοχοι τῆς «κοινῆς σωτηρίας» ἐν τῷ Σωτῆρι Χριστῷ, ὁ ὁποῖος εἶναι «κοινόν ἀγαθόν». Οὕτω ἡ νηστεία εἶναι ὑποταγή καὶ ὑπακοή εἰς τόν κανόνα τῆς Ἐκκλησίας, κοινοτικὴ ἐμπειρία. Ἡ Ἁγία καὶ Μεγάλη Τεσσαρακοστὴ εἶναι πρόσκλησις νά ἀνακαλύψωμεν τήν Ἐκκλησίαν ὡς τόπον καὶ τρόπον ἀγιασμοῦ καὶ ἀγιότητος, ὡς πρόγευσιν καὶ εἰκόνα τῆς ἐκπάγλου φωτοχυσίας, τῆς πληρότητος ζωῆς καὶ τῆς πεπληρωμένης χαρᾶς τῆς ἐσχατολογικῆς Βασιλείας. Βιωματικῶς καὶ θεολογικῶς εἶναι ἀδύνατον νά κατανοήσωμεν τό πνεῦμα τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, ἐάν δέν τήν θεωρήσωμεν ὡς πορείαν πρὸς τό Πάσχα. Καθ' ὅλην τήν περίοδον τῆς νηστείας διασώζεται μία «πασχαλινὴ ἀντίληψις» διά τήν ζωὴν. Ὁ σκυθρωπὸς ἀσκητισμὸς εἶναι κακὴ ἀλλοίωσις τοῦ χριστιανικοῦ βιώματος, λήθη τῆς ἐλθούσης χάριτος καὶ τῆς ἐρχομένης Βασιλείας, ζωὴ «σάν νά μὴν ἦλθε ποτέ ὁ Χριστός», χωρὶς τήν προσδοκίαν τῆς «ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν» καὶ τῆς «ζωῆς τοῦ μέλλοντος αἰῶνος».

Αὐτό τό πνεῦμα ἐνεσάρκωνεν ἡ πρό τοῦ Πάσχα νηστεία καὶ εἰς τήν ἀρχαίαν Ἐκκλησίαν, ὡς καιρὸς προετοιμασίας τῶν κατηχουμένων διά τό Ἅγιον Βάπτισμα κατά τήν Θεϊαν Λειτουργίαν τῆς Ἀναστάσεως. Καὶ ὅταν, ἀργότερα, ὁ κατηχητικὸς χαρακτήρ τῆς περιόδου τῆς νηστείας αὐτῆς ἀντικατεστάθη ἀπὸ τό ἦθος τῆς μετανοίας, διεσώθη καὶ παραμένει ὡς ὑπαρξιακὸν ὑπόβαθρον ἢ βίωσις τῆς «μετανοίας» ὡς «δευτέρου βαπτίσματος», τό ὁποῖον μᾶς ὀδηγεῖ ἐκ νέου εἰς τήν πασχάλιον εὐχαριστιακὴν πληρότητα τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς, εἰς τόν οἶκον τοῦ Πατρὸς, εἰς τήν κοινωνίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Καὶ ἐδῶ ἡ «ἄρσις τοῦ σταυροῦ» ἀποτελεῖ ὁδὸν πρὸς τήν ἀνεκκλήτητον χαρὰν τῆς Ἀναστάσεως.

Τόν ἰδικόν του βαρύν Σταυρόν αἶρει κατά τὰς ἡμέρας αὐτὰς ὁ εὐσεβῆς Οὐκρανικὸς λαός, ὑφιστάμενος τὰ ἀνείπωτα δεινὰ ἐνός ἀπροκλήτου καὶ παραλόγου ἐπιθετικοῦ πολέμου, ὁ ὁποῖος σκορπᾷ τόν πόνον καὶ τόν θάνατον. Συμπάσχοντες μετὰ τῶν δοκιμαζομένων ἀδελφῶν καὶ τέκνων ἡμῶν, ἐντεινομεν τὰς δεήσεις μας πρὸς τόν Κύριον τοῦ ἐλέους καὶ Θεόν τῆς εἰρήνης ὑπὲρ ἀμέσου καταπαύσεως τοῦ πυρός καὶ ἐπικρατήσεως τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς εἰρήνης, αἱ ὁποῖαι εἶναι πρόγευσις τῆς πεπληρωμένης χαρᾶς τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Αὐτὴν τήν σωτηριώδη ἀλήθειαν τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως, εὐσεβείας καὶ πνευματικότητος προβάλλει καὶ τό γεγονός τοῦ καθαγιασμοῦ τοῦ Ἁγίου Μύρου, τό ὁποῖον,

χάριτι Θεοῦ, θά τελέσωμεν ἐφέτος τήν Μεγάλην Ἑβδομάδα εἰς τό καθ' ἡμᾶς Ἱερὸν Κέντρον. Τό εὐλογημένον «θεουργικότατον» ἔλαιον αὐτῆς τῆς «Εὐχαριστίας τοῦ Μύρου» μεταδίδει διὰ τοῦ Μυστηρίου τοῦ Χρίσματος τὰς ποικίλας δωρεάς καί τὰ πολυειδῆ χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἰς τόν νεοφώτιστον «οὐρανοπολίτην», πρὸς κραταίωσιν αὐτοῦ εἰς τό μετέχειν εἰς τήν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας μέ ἀπαρχὴν τὴν κοινωνίαν τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων, καί εἰς ἔνθεον παρουσίαν καί μαρτυρίαν περὶ τῆς δωρεᾶς τῆς χάριτος καί τῆς ἐν ἡμῖν ἐλπίδος ἐν τῷ κόσμῳ. Ὁ χαρακτήρ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὡς «δυνάμεως κοινωνίας» ἀναδεικνύεται καί εἰς τόν τρόπον παρασκευῆς τοῦ Ἁγίου Μύρου διὰ τῆς ἐψησεως συστατικῶν, προσφερομένων ὑπὸ τῶν κατὰ τόπους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἀλλά καί εἰς τόν τρόπον καί τόν χρόνον εὐλογίας του ἐντός τῆς εὐχαριστιακῆς Συνάξεως, ἀμέσως μετὰ τόν καθαγιασμόν τῶν Τιμίων Δώρων, ἐξ ἴσου δέ καί εἰς τὰς ἄλλας ἐκκλησιαστικὰς χρήσεις τοῦ Ἁγίου Μύρου, ὡς ἡ χρῆσις προσερχομένων εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἑτεροδόξων καί πεπτωκότων, εἰς τὰ ἐγκαίνια ναῶν, εἰς τὴν καθιέρωσιν Ἁγίων Τραπεζῶν, Ἀντιμνησίων καί ἀλλαχοῦ.

Μέ αὐτὰ τὰ αἰσθήματα, εὐχόμενοι εὐδρομον τό τῆς νηστείας στάδιον καί ἀνεμπόδιον τὴν δολιχοδρομίαν πρὸς τό Πάσχα τοῦ Κυρίου, ἐπικαλούμεθα ἐφ' ὑμᾶς, τοὺς τιμιωτάτους ἐν Χριστῷ ἀδελφούς καί τὰ ἀνά τὴν οἰκουμένην τέκνα τῆς Μητρὸς Κωνσταντινουπολίτιδος Ἐκκλησίας, τὴν ζείδωρον χάριν καί τό μέγα ἔλεος τοῦ αἰεὶ εὐλογοῦντος τὰ ἀσκητικὰ κατορθώματα τοῦ λαοῦ Αὐτοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ.

Ἁγία καί Μεγάλη Τεσσαρακοστὴ ,βκβ'
† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως
διάπυρος πρὸς Θεόν εὐχέτης πάντων ὑμῶν

Ἀναγνωσθῆτω ἐπ' ἐκκλησίας κατὰ τὴν Κυριακὴν τῆς Τυρινῆς, ς' Μαρτίου, ἀμέσως μετὰ τό Ἱερὸν Εὐαγγέλιον.